



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: M. H.**, zastoupen JUDr. Šárkou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem Odborářská 279, Broumov, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 Cad 44/2004 – 17 ze dne 8. 2. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Šárce Sedláčkové, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2218,50 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60-ti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 Cad 44/2004 – 17 ze dne 8. 2. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 25.5.2004, č. X, jímž žalovaná zamítla jeho žádost o plný invalidní důchod.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí trpělo vadami řízení spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu

ve spisech a je s ní v rozporu. Uvedený zákonný důvod stěžovatel spatřuje v tom, že nebyl objektivně a úplně posouzen jeho zdravotní stav v hodnocení posudkového lékaře, které pak bylo podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu a stejně tak nebyl objektivně úplně posouzen jeho zdravotní stav v hodnocení posudkové komise, které pak bylo podkladem pro rozhodování soudu. Je toho názoru, že posudkový lékař ale i posudková komise MPSV v Hradci Králové ve svých posudcích nezhodnotily skutečný zdravotní stav a veškeré zdravotní potíže, kterými trpí a trpěl ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu, proti kterému žaloba směřovala. Proto by měl být jeho zdravotní stav s veškerými zdravotními potížemi a omezeními znovu zhodnocen a navrhuje, aby napadený rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná dne 25. 5. 2004 zamítla stěžovatelovu žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, neboť podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Náchodě ze dne 13. 5. 2004 nebyl stěžovatel plně invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Ze zmíněného posudku lékaře pak vyplývá, že posouzení zdravotního stavu stěžovatele proběhlo v jeho přítomnosti na základě shromážděné zdravotnické dokumentace, zejména nálezů z vyšetření ortopedického, neurochirurgického, neurologického, interního a rehabilitačního, které lékař posudkově zhodnotil tak, že posuzovaný byl v minulosti nadhodnocen při stanovení částečné invalidity pro značné ztížení obecných životních podmínek, neboť se nejedná o postižení nervové s těžkou parézou dvou končetin po DMO, ale hlavní příčinou jsou vleklé vertebrogenní obtíže bez kořenového postižení při staticodynamické poruše páteře a svalové dysbalanci, kdy je zdravotní stav ovlivňován lehkou pravostrannou hemiparesou a hemihypestesíí při vrozené DMO a ztuhlosti hlezna vpravo po operacích pes-equinovarus s omezením hybnosti hlezna vpravo. Dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV odd. F položce 2 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, tj. 40 % a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky byla hodnota navýšena o 10 % na celkových 50 %.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2004 žalobou, v níž se domáhá opětovného přezkoumání svého zdravotního stavu, zejména pak lékařských nálezů MUDr. Š. a MUDr. Šk.. Uvedl dále, jak je z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a zdravotních postiženích omezován. Krajský soud vyžádal od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci Králové, vypracování posudku ohledně stěžovatelova zdravotního stavu a ohodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. V posudku ze dne 5. 11. 2004, jehož vypracování byl stěžovatel přítomen a jehož součástí byly v souhrnu zdravotnické dokumentace i v žalobě uvedené výsledky vyšetření ortopeda MUDr. Š. a neurologa MUDr. Šk. i výsledky přešetření stěžovatele při jednání komisí přítomným odborným ortopedem zaměřené na udávané zdravotní problémy, dospěla posudková komise k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jsou bolesti zad při degenerativních změnách páteře bez kořenového kompresivního syndromu a stanovila míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti podle kap. XV odd. F položka 2 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí 25 % a vzhledem k degenerativním změnám na páteři a pro projevy lehké mozkové dysfunkce s postižením pohybových schopností, pro osteopenii a hypertenzi zvýšila

podle § 6 odst. 4 vyhlášky hodnocení o 10 % na celkových 35 %. Komise také konstatovala, že posouzení stěžovatele v posudku PK OSSZ Náchod ze dne 15. 10. 1992, podle něhož byl uznán částečně invalidním od 25. 8. 1989 pro značně ztížené obecné životní podmínky, bylo posudkovým omylem, neboť zdravotní stav neodpovídal postižením uvedeným v oddílu A odst. 1 přílohy č. 2 k vyhlášce č. 149/1988 Sb., v platném znění, neboť byla prokázána pouze deformace pravé dolní končetiny v hleznu se zkrácením dolní končetiny do 3,5 cm. Posudková komise uzavřela, že k datu vydání rozhodnutí žalované byl posuzovaný částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., nebyl plně invalidní podle § 39 téhož zákona, neboť pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činil nejméně 33 %, nedosahoval však 66 % odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu pak vyplývá, že krajský soud při zamítnutí žaloby jako nedůvodné podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s vycházel z toho, že oba posudkové orgány, tj. lékař OSSZ i posudková komise, určily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele postižení jeho páteře, a ač posudkové orgány volily při zařazení do kap. XV odd. F položky 2 odlišná písmena, uzavřely, že v době vydání napadeného rozhodnutí se u posuzovaného jednalo o zdravotní potíže odpovídající částečné invaliditě, neboť míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti nedosahovala 66 % a jeho zdravotní postižení nebylo takového charakteru, aby byl schopen soustavně výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, a tudíž nedošlo k naplnění ustanovení § 39 zákona č. 150/1995 Sb. Rozdílné užití písmene v položce 2 výše citovaného ustanovení vyhlášky nepovažoval soud za rozhodnou skutečnost pro výsledek přezkumného řízení, neboť z posudku je zcela zřejmé, že posudkové orgány nemohly přistoupit k využití písmena d) či e) dané položky a tím zvažovat existenci plné invalidity.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod, který sám označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že svým obsahem jde rovněž i o námitku, která nachází výraz v obsahu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože směřuje do skutkových zjištění učiněných v řízení před krajským soudem, neboť stěžovatel vytýká, že nebyl objektivně a úplně posouzen jeho zdravotní stav nejen v hodnocení posudkového lékaře, ale i v hodnocení posudkové komise v posudku, který byl podkladem pro rozhodnutí napadené kasační stížnosti. Neúplné posouzení rozsahu zdravotního postižení, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, by mohlo totiž být vadou řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., což by mohlo mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti stěžovatele a v důsledku toho i nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve stěžovatelově případě se jedná o nepřiznání plného invalidního důchodu z toho důvodu, že míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti nedosahuje zákonem požadovaných 66 %. Plný invalidní důchod jako dávka důchodového pojištění je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a rozhodnutí soudu se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem

(§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, ale rovněž k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky soud hodnotí jako každý jiný důkaz, přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, že se komise vypořádá se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud.

Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudku Posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 5. 11. 2004; tato komise v posudku nepominula žádné z potíží udávaných stěžovatelem, zhodnotila všechny dostupné lékařské nálezy včetně nálezů lékařů zmiňovaných v žalobě stěžovatele a nejen z doby před vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu, ale i lékařské nálezy pocházející z doby po vydání napadeného rozhodnutí. Uvedený posudek tak naplnil požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, a to nejen z hlediska žalobní námitky, zcela. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem konkrétně a z jakých důvodů jeho zdravotní stav nebyl objektivně a úplně v posudku posudkové komise posouzen, Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda posudek posudkové komise obsahoval stanovisko posudkové komise k žalobní námitce stěžovatele týkající se úplnosti posouzení zdravotního stavu namítané v žalobě. Rozsah kasační stížnosti neumožňuje Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se danou věcí v jiných souvislostech.

Pokud stěžovatel tvrdil důvod kasační stížnosti spočívající v tvrzených vadách řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak pro takovéto tvrzení soud neshledává žádný podklad ve spise, neboť správní orgán vycházel z řádného podkladu - posouzení lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Náchodě ze dne 13. 5. 2004, a tudíž jeho rozhodnutí mělo oporu ve spisu. Nebylo také shledáno, že by takovéto zjištění bylo důsledkem porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem, resp. způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost. Soud se ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. zaměřil i na další možné důvody, pro něž by mohlo být shledáno rozhodnutí soudu I. stupně zmatečné nebo nezákonné, resp. nepřezkoumatelné, avšak žádný z těchto důvodů neshledal, když krajský soud se velmi podrobně důvody, pro které nevyhověl stěžovateli, zabýval. Na posudek posudkové komise ze všech shora uvedených důvodů nelze pohlížet jinak, než-li na posudek úplný, správný a přesvědčivý, a pokud krajský soud vycházel z takto podaného posudku a žalobu zamítl, nepochybil.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a i námitku stěžovatele ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) neshledal důvodnou. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení

správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Nejvyšší správní soud přiznal advokátce JUDr. Šárce Sedláčkové odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 650 Kč (dva úkony právní služby po 250 Kč spočívající v převzetí věci a první porady s klientem a v písemném podání soudu ve věci kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b/ a písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nepřiznal však zástupkyni odměnu za prostudování spisu Krajského soudu v Hradci Králové, neboť ust. § 11 odst. 1 písm. f) se na správní soudnictví nevztahuje, a nemohl přiznat odměnu za další poradu s klientem podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky, neboť porada nepřesáhla jednu hodinu. Advokátce přiznal náhradu za promeškaný čas ve smyslu ust. § 14 odst. 1 a 3 vyhlášky ve výši 400 Kč a náhradu jízdného dle přiložené specifikace ve výši 969 Kč.

Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtena podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí z částky 1050 Kč 199,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 2218,50 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu